Henrich Wederkinch Tetens' prædiken skærtorsdag

Taler
Henrich Wederkinch Tetens
Præst

Dato
20. april 1848

Sted
Store Brøndum Kirke

Omstændigheder
Prædikentekst
Lukasevangeliet kapitel 22, vers 14-20

Hvilken Betydning den hellige Nadvere har for en Christen i Krigens Dage.

Evang. Luc. 22, 14—20.

”Om Veemod hviler tungt paa Sind,
Om Taaren brænder paa min Kind,
Jeg vil mig ikke stamme;
Ethvert mit Suk fra Hiertets Grund
Min Frelser vil i denne Stund
Med Kjærlighed annamme."

Det var Nat, da Jesus indstiftede den hellige Nadvere; men Lysene brændte i Salen, hvor han og de Tolv vare forsamlede. Udenfor var der Mørke, inden for var der Lys. Og Seerøiet saae ud i Fremtiden, og det saae, hvorledes Mørket saa tidt vilde indhylle hans Menighed, hvorledes det ængsteligt og trykkende vilde omgive den Enkelte; og han fremkaldte et Lys, som aldrig kan udslukkes, et Guddomslys, som sænker sine Straaler i den Troendes Sjel, saa at der er det lyst, medens det udenfor er mørkt — han stiftede den hellige Nadvere. Saa gaaer da dette vidunderlige Maaltid fra Slægt til Slægt indtil den sidste, og ikke alene vidner om Herren, men skjænker Herren selv; ikke alene lover, men meddeler alle Himmerigets Riges Velsignelser. Saa gaaer da dette vidunderlige Maaltid fra Slægt til Slægt, og alle de Hensovede i Herren vidne: Der var Livet, og alle de Levende i Herren vidne: Her er Livet. Saa kom da du, som hungrer efter Livets Brod, du, som tørster efter Livets Vande, og lær i dag

Hvilken Betydning den hellige Nadvere har for en Christen i Krigens Dage.

Og vi række dig først Forsoningens Kalk. Sandelig, min Medchristen! du maa have Gud til Ven, hvis du vel vil gjennemgaae disse Dage; men ham til Ven kan du ikke have, saalænge du bliver i dine Synder. Sandelig, sandelig siger jeg dig, du maa høre paa din Guds Røst, som nu alvorligt minder dig om Bod, og du maa følge din Guds Røst. Og saaledes taler Herren: Den Ugudelige forlade sin Vei, og den Uretfærdige sine Tanker, og han omvende sig til Herren, saa skal han forbarme sig over ham. Saaledes taler Herren fra sit Høisæde igjennem de mørke Skyer: Vogt dig, at dit Hjerte ikke besvares med Fraadseri og Drukkenskab og Sorg for Næring, og min Vredes Dag skal pludselig komme over dig! — Vil du da ikke høre? Vil du da ikke raabe: Herre! forbarm dig over mig! — ? Bortkast Bægeret, du Dranker! Hold dit Legeme i Trældom, du Hoerkarl! Hold ikke paa Sølvet, du Gjerrige! det hører Gud til! Har du uretfærdigt Gods, da giv det tilbage! Sønderbryd alle de Syndens Lænker, hvori du er fangen, idet du gjør dem skjøre med Angerens Taarer! Kom saa i Jesu Navn, da skal du høre Røsten: Din Synd er dig tilgivet; og idet du æder af Brødet og drikker af Kalken, skal Gud atter fornye din brudte Daabspagt med dig. Ak, hvor dog det Menneske er vanvittigt, der ikke brænder efter Fred med sin Gud, naar store Ulykker true! Naar Døden staaer ved din Seng, vil du saa uforsonet nedstige i din Grav? Staaer det klart for dig, hvad det vil sige? og veed du, om ikke Døden nu staaer dig nær? — Derfor søg Herren, imedens han findes!

***

Er en Christen forligt med sin Gud og gaaer til Herrensbord, da række vi ham Trøstens Kalk. Og trænge vi ikke til Trøst i disse skjebnefulde Dage, hvor vi kunne anvende Psalmistens Ord: Thi see, de Ugudelige spænde Buen, de lægge deres Pile paa Strengen, at skyde i Mørket paa dem, som ere oprigtige af Hjerte —? Vi høre ikke alene Rygter om Krig, men Krigen staaer for vore Dørre, og Fædrelandets Sønner bløde for dets hellige Sag. Mangen en Fader og Moder vil komme til at begræde sit Barn, Hustruen vil blive Enke, Pigen miste sin Elskede, Vennen sin Ven. Hvor er der da Trøst, en sand og varig? — Vil du søge den hos Menneskene? — den er svag; vil du søge den hos dig selv? — den er skrøbelig; vil du søge den hos Tingene **i** Verden, i din Magt, din Rigdom? — den er forfængelig. Nei, søg den hos din Gud i Jesu Navn! — hos den Herre, som kalder paa dig og siger: Kommer hid til mig, alle I, som arbeide og ere besværede, og jeg vil give Eder Hvile! — Herren vinker gjennem Naadebordet. Du knæler,

hans Tjener rækker dig Bægeret. Og igjennem hver Viindraabe, der kommer over dine Læber og nedglider i dit Legeme, nedglider ogsaa en himmelsk Trøst, udvikler sig et himmelsk Liv — det bliver stille, dine Taarer mildere, dine Sukke lettere. Bekymringernes Bjerge vakle og styrte i Havet. Du er ikke mere ene, Jesus er hos dig, ja i dig med sin Aand: See, jeg er hos dig alle Dage indtil den sidste — og du jubler og tilbeder.

***

Vi række dig dernæst Kraftens Kalk; thi i den samme Kalk indeholdes mange — men glem det ikke: først Bod og Tro! — Og trænger du ikke til Kraft i disse Dage, for ikke som Sivet at svaie for Blæsten, for ikke som Avnen at hendrives af Stormen? — Egen staaer fast i Skoven, grundfæstet ved sine dybe Rødder; falder den desuagtet, da falder den dog med Ære. O, jeg tænker paa den fromme Davids Ord: Du gav mig dit frelsende Skjold, og din høire Haand understøttede mig, og din Naade gjorde mig stor. Du omgjordede mig med Kraft til Krigen; du nedbøiede mine Modstandere under mig. Du gav mig mine Fiender, at jeg drev dem paa Flugten, og mine Hadere, at jeg udryddede dem. De raabte, men der var ingen Hjælper; til Herren, men han svarede dem ikke. Jeg knuste dem, som Støv for Veiret; jeg traadte dem under Fode, som Dyndet paa Gaden. Herren havde iført David med Kraft; han skjænker os den samme Kraft, naar vi troende knæle ved hans Naadebord. Tvivler du? — saa har du ingen Tro, saa annammer du Intet. Dog dette skal du vide, at naar Gud forener sig med et Menneske — og dette gjør han ved Naadebordet — da bliver dette Menneske stærkt, da fylder en himmelsk Kraft hans Sjel; og vil du da forsmaae denne? Ønsker du ikke, at Herren vil stride med dig og for dig? —

***

Vi række dig ogsaa Kjærlighedens Kalk. Ak! et Menneskehjerte forhærdes saa let i Krigens Tider og antager Stenens Natur og Væsen. Vildhed, Ubarmhjertighed, Grusomhed, Had og Hevn, de komme endvidere og ville bemægtige sig os under det falske Flag af Fædrelandskiærlighed. Da sees ikke længere Mennesket, den Christne, men det blodgjerrige Rovdyr. Alle vilde Lidenskaber rase, Alt skal være lovligt og tilladt. Men er dette godt? er dette Guds Villie? Gak hen til Herrensbord og drik af Kærlighedens Bæger, da fordærves ikke dit Hjerte midt under Krigens Rædsler! Her siger den evige Kjærlighed til dig: Der paa skal hver Mand kjende, at du er min Discipel, at du nærer Kjælighed til dine Brødre!

Saalænge din Fiende staaer imod dig med Sværdet i Haanden, da er han din Broder, som du skal skaane og tilgive. Hør paa denne Røst, og lad Kjærlighedens, Naadens og Barmhjertighedens Aand gjennemtrænge dig; thi uden Kjærlighed skal Ingen see Gud! Elsk dine Brødre og Søstre, ikke alene med Ord, men med Gjerning!

***

Og endelig række vi dig Haabets Kalk. O, seer du ikke, hvorledes Haabet blinker fra dette Bæger, vugger sig i hver Viindraabe! Det er Stjernen i den mørke Nat, Lyset paa de dunkle Stier. Alt kan briste, kun Guds Kjærlighed aldrig; Alt kan døe, men aldrig den evige Gud. Og han forener sig med dig i Nadverens hellige Stund. Vær trøstig da min Sjel, din Frelser lever, og vaager, og regjerer! Modig fremad, Veien gaaer stedse til hans Rige!

Amen!

Kilde
Syv korte christelig-fædrelandske Prædikener, holdne under Krigen. Aalborg: i Commissioni Commission i M. M. Schultz's Bog og Papirhandel, 1848. Digitaliseret: Det Kgl. Bibliotek

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet, Skærtorsdag

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/henrich-wederkinch-tetens-praediken-skaertorsdag